

L'ODIADA PLUJA

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

La pluja cau lentament fent un soroll somort. La Clàudia fa temps no li agrada la pluja. Des del quarto de bany annexat al dormitori no se sent tant i amb un sospir es posa bé un ble de cabell ros darrere l'orella. Com sempre mira amb recança el mirall tement veure una arruga més. Ja no és jove això no li hauria de preocupar, però a vegades la neguiteja. Avui la seva filla Aina li ha trucat i li ha dit que quin regal volia per Nadal. La Clàudia ha pensat que la seva filla no era gens detallista, mira què demanar que vol, ella no ho ha fet mai. Sempre ha procurat els regals fossin com una sorpresa, a vegades escaients altre volta no, però sempre hi ha posat l'anima com diu ella al triar-los.

La Clàudia no s'agrada. Ella ho reconeix i voldria ser diferent, potser una mica, més bona i una mica més alta. Per això fa els possibles per vestir bé, que si el texà amb la brusa blanca, uns mocassins amb una mica de taló, el negre per lluir el contrast de la seva cabellera rossa i tothom diu és bona persona.

Però per sobre de tot odia la pluja. No ho ha dit mai però de molt petita ella un dia va desitjar la mort de la veïna. La seva mare a vegades li deixava que la guardes si tenia molta feina o havia de sortir.

L'Armanda era bona dona, però tenia una piga al nas que la feia una mica desagradable, com si fos una bruixa, i a la Clàudia molt petita li feia angunia i una mica de por, i quan un dia el lloro del germà es va morir i ja no va haver de sentir la seva veu xerrotejant va pensar que bé es podria morir l'Armanda!

Un dia la van treure ofegada del pou i tothom parlava de suïcidi, pobre dona!

Ella va veure que sota la pluja en Valentí el seu home li donava una empenta quan treia una galleda d'aigua, era de nit, plovia i ella estava a la finestra, llavors li agradava badar.

Als seus 5 anys va començar a odiar la pluja, però guarda el secret, mai ho ha dit a ningú. Es diu que ara tampoc té cap sentit dir-ho, tots són morts ara!